

„Áno. O ôsmej.“

„Ach, Filipko, Filipko,“ mama pokrútila hlavou a Filip si vzdychol. Nemal rád túto zdobnenu. A navyše – vôbec sa mu nechcelo na dlhé dve hodiny opúšťať komiks a teplú posteľ.

„A nemohol by jej to otec odviezť autom?“ odvážil sa Filip ešte na jednu otázku, hoci už dopredu vedel, ako bude znieť odpoveď.

Mama sa rýchlo odvrátila a vykročila k dverám. Odpovedala mu len polohlasom. Akoby sama pre seba.

„Otec by nemohol.“

No jasné. Pretože otec je stále v práci. Stále.

Filipa to však napriek tomu zas a znovu prekvapovalo. Preto sa vždy spýtal:

„Ako to, že je ešte v práci? Veď je už šesť?!“

(Alebo sedem, osem, deväť či desať, podľa toho, koľko bolo práve hodín.)

A mama na jeho prekvapené otázky nikdy nereagovala. Ani jediným slovom.

Filip skočil do tenisiek (žiadne značkové, obyčajné fejky) a vytiahol z predsiene bicykel (celkom obyčajný, nič zvláštne, horský, ale bez nejakých vychytávk, dokonca už štvorročný, z hypermarketu). Igelitku si zavesil na riadidlá, zakričal „Ahoj!“ a už bol za dverami.

Za dverami bytu na desiatom poschodí desaťposchodového paneláka.

Paneláka stojaceho na sídlisku s názvom Rozkvet, bez

stromov a lavičiek.

Na sídlisku, z ktorého to bolo počas špičky do centra štyridsať minút autobusom a k tete Agáte dvadsať minút na bicykli kedykoľvek počas dňa.

Tetu mal rád. Nelamentovala, že si nevezal šál alebo čiapku, že si neupratal izbu, že sa neskoro vrátil zvonku alebo že v škole nezjedol desiatu. Nebola to totiž jeho mama, ale len jej staršia sestra. Netušila totiž, o kolkej sa zvonku vracia, ani či si do školy bráva desiatu. A len zriedkakedy vídavala jeho izbu – rodičia ju k sebe takmer nepozývali a ani sami k nej veľmi nechodievali. Nevedel, prečo je to tak. A ani nad tým veľmi nepremýšľal. Bolo to tak, a hotovo. Zato on ju navštevoval celkom často. Napríklad z takých dôvodov ako dnes. Ale inak aj preto, že ju mal veľmi rád.

Teta ho vždy ponúkla koláčom, ktorý zvykla piecť raz za týždeň. Buď tvarohovým, alebo jablkovým. A ešte muštom, ktorý robila z jablák, čo dozrievali v jej záhrade. Mal ju rád aj preto, že sa ho nevyptovala, čo bolo v škole, a tiež preto, že mu nepotrebovala stále pripomínať, ako veľmi už vyrástol. Namiesto toho sa často a rada smiala.

Okrem toho všetkého však mala aj perfektného a múdreho psa. Bol to zlatý retriever pokojný ako ovečka a volal sa Bodko. Miloval deti a šialene sa tešil z každej návštevy. A zo všetkého najradšej mal, keď prišiel Filip. V tej chvíli pripomínal veľké kľbko šťastia.

Bodko vedel všetko, čo má správny pes vedieť, a ešte aj trochu viac. Poznal názvy všetkých svojich obľúbených hier,

aportoval, chodil popri nohe a správne reagoval na povely ako „Čakaj!“, „Sadni!“, „Lahni!“, „Zostaň!“ i na mnohé ďalšie. Akurát, že v dome tety Agáty to od neho nikto nevyžadoval.

„Celkom mi stačí vedieť, že všetkému rozumie,“ hovorila teta s tajomným úsmevom. „Som si istá, že keď ho zavolám, vždy za mnou príbehne, hoci aj z Aljašky. Čo viac by som od neho mohla chcieť?“

Filip netušil, ako si môže byť teta istá, že Bodko by za ňou príbehol aj z takej veľkej dialky, no niektoré veci sa skrátka vedia. Ako napríklad aj to, že Etu a Zu sa volajú Etu a Zu. Hoci je pravda, že keď ich Filip uvidel prvý raz, nahlas a dôrazne povedal, aby upokojil sám seba: „Aaa, veď tu vôbec nikto nie je!“

Bodko trávil trištvrte roka vylihovaním na terase alebo v záhrade na tráve. Zvyšnú štvrtinu prežil na posteli v teplom kúte obývačky neďaleko kozuba. Bol to veľmi šťastný pes. Mal to vpísané vo svojej psej tvári a potvrdzoval to každým zavrtením svojho chlpatého chvosta.

Práve sa začal august. Bolo veľmi príjemné šliapať na bicykli cez ľudoprázdné sídlisko, potom po jeho okrajoch a napokon ešte ďalej. Ďalej, čiže zahnúť doľava na Marcipánovú ulicu a odrazu sa ocitnúť v celkom inej rozprávke. A možno aj na inej planéte, ktorá sa nevolala sídlisko Rozkvet. Len zriedka tu bolo vídať chodcov či prechádzajúce autá. Nebol tu ani žiaden desaťposchodový panelák, zato v záhradách stáli pekné farebné domy, celkom novučičké, s veľkými balkónmi a ohromnými oknami. Žiaden z nich nemal viac ako tri poschodia.

Filip si pomyslel, že tá cudzia planéta by sa mohla volať

Ďalej a Ďalej. Lebo bolo naozaj skvelé ocitnúť sa úplne inde, než bol pred malou chvíľou, a pokračovať rovno za nosom, ďaleko, ďaleko.

Zahol do najbližšej tichej uličky a prešmykol sa popri zelenom plote, za ktorým sa skrývala ohromná budova so šikmou strechou. Bola veľmi stará a okolo nej rástlo množstvo ovocných stromov. Jeho škola.

No cez prázdniny sa Filip takými vecami ako škola vôbec nezaoberal. Ani trochu. Ani na chvíľku. Dokonca aj keď sa pozeral priamo na ňu, tak ju nevidel. Tým skôr, že už bol dávno kdesi inde. Vošiel rovno do parku, presnejšie na gigantický koberec z trávy a milióna farebných bodiek, na ktorom ľudia vydupali cestičky vedúce rôznymi smermi. Rástli tu veľmi staré stromy, ktoré mali také pokrútené konáre, akoby im ich chcel vietor celkom zauzliť.

Filip trochu pridala. Po parku sa prechádzalo len pár ľudí, aj to v dialke, takže nikto z nich mu nemohol skrížiť cestu. Hnal sa, tak ako to mal najradšej. Akoby pretekal sám so sebou. Lebo s kým iným by mal pretekať? Všetci poodchádzali na prázdniny. Teda okrem Ela, no toho nerátal, pretože ten sa teraz oveľa radšej kamaráti s Adriánom, takže to je to isté, ako keby odišiel.

„V čom je Adrián lepší odo mňa?“ pýtal sa Filip hádam už po stotridsiaty siedmy raz v priebehu tohto leta. A odpovedal si presne tak isto ako po minulé razy:

„V ničom nie je lepší.“

Vo všetkom je lepší.

Nie, to nie je pravda, v ničom.

Filip sedí na posteli a listuje si v komikse.

„Pôjdeš za tetou Agátou,“ začul mamin hlas. „Odvezieš jej nejaké veci. Vyradila som, čo už nenesím. Minule hovorila, že staré handry ešte vynosí na prácu do záhrady. Filip! Chlapče! Počuješ ma?“

Mama kričala z kuchyne, no jemu sa zdalo, že sa ocitol na ľudoprázdnom ostrove, zatiaľ čo ona sa plaví kdesi ďaleko, veľmi ďaleko, na maličkovej pltke. A pretože medzi nimi sa dvíhali stovky vln, ozýval sa neustály šum mora a občasné silné nárazy vetra, nerozumel jej ani slovo.

Mama a jej pltka boli čoraz menšie a menšie a menšie...

Už sa mu to párkrát stalo. Veľakrát. Uprostred noci otvoril oči a videl, že je na ľudoprázdnom ostrove. A naokolo, namiesto podlahy a nábytku, bola len samá voda. Ohromná. Hlboká. Čierna. Skrátka, oceán.

„Filip, vstávaj a bež!“

Kútikom oka zazrel akúsi postavu pol metra od svojej postele. Mama? Tu? Na jeho ľudoprázdnom ostrove? Ako je to možné?

„A kam?“ spýtal sa, keď zdvihol oči od svojho komiksu.

„Nepočul si, však?“

„Nepočul,“ priznal.

„K tete Agáte. Odvezieš jej tieto veci.“ Mama hodila na posteľ prepchatú igelitku. „Ale hneď sa vráť domov na večeru. Najneskôr o ôsmej. Naj-ne-skôr! Rozumieš?“

„Rozumiem.“

„Určite?“

